

Hồi thứ 31

Huỳnh Tuyên Linh Quang

Phía sau thảo liêu là một khoảng đồi núi nhấp nhô với cỏ dại mọc đầy, lợi dụng khoảng thời gian rảnh rỗi lúc trời còn sáng, Nhậm Sương Bạch đi vòng quanh một vòng tìm một chỗ trú thân an toàn cho Chung Nhược Tự. Nhậm Sương Bạch không khó khăn lắm để tìm ra một nơi phù hợp, đó là một huyết động khô ráo và chắc chắn, huyết động bằng đất, ăn vào trong đất không sâu lắm nhưng lại có tới ba khúc quanh, lại nằm ngay bên dưới một ngọn đồi thấp, cửa huyết động khá hẹp, một người muốn đi vào phải nghiêng người đi mới chui vào được. Nhậm Sương Bạch nhờ tiếng gió lạnh thổi tràn vào trong động tạo thành âm thanh đặc dị mới tìm ra nó, chờ cho Chung Nhược Tự ngủ dậy, chàng dẫn nàng ra xem qua huyết động, đồng thời hướng dẫn nàng đường dẫn từ thảo liêu ra huyết động để khi có biến nàng chỉ việc theo con đường đó ra ẩn mình trong huyết động: xéo phía sau bên trái thảo liêu có một chân đồi hơi lõm xuống như một con hào nhỏ, chỉ cần hơi cúi thấp người một chút là có thể an toàn di chuyển mà chẳng sợ người ngoài nhìn thấy.

Chung Nhược Tự đi đi lại lại mấy lượt để nhớ rõ đường đi nước bước, nhưng làm thì làm mà lòng cứ thấy gượng ép, không được thoải mái chút nào. Phản ứng của Chung Nhược Tự, Nhậm Sương Bạch hiểu được, đồng hoạn nạn, cộng sinh tử vốn là ý muốn tự nhiên của đôi bạn lữ chung tình, nhưng giờ chàng buộc nàng đi lánh nạn một mình, còn chàng thì đối mặt với hiểm nguy, đương nhiên nàng phải có cảm giác không tròn trách nhiệm với đối phương, nhưng hiện thực buộc nàng phải hành động như vậy, dù điều đó là hợp lẽ, nàng cũng không khỏi gượng ép, bất an.

Ngày đông vốn đã ngắn, hai người lại bận rộn với việc tìm kiếm một chỗ ẩn thân cho Chung Nhược Tự nên ngày qua đi rất nhanh, chỉ vài lần chạy đi chạy lại giữa thảo liêu và huyết động trời đã hoàng hôn.

Bầu trời thấp lè tè xám xịt, sương trắng giăng giăng đầy trời, gió lạnh nổi lên từng đợt, khiến thảo liêu cứ lắc lư chao đảo, không biết sẽ bị đổ sụp xuống lúc nào, tiếng các thân cây đổ gãy chiếc thảo liêu cứ rung đưa lên lên kèn kẹt, người ngồi bên trong cũng không khỏi lo ngay ngáy.

Không khí lạnh theo những khe hở khắp nơi trên vách thảo liêu tuôn vào bên trong, hai người ở trong thảo liêu rét cóng, Chung Nhược Tự quấn chặt chiếc chăn da dê quanh người nhưng vẫn run cầm cập, đôi môi trắng nhợt.

Chẳng nhìn rõ dáng lạnh run của Chung Nhược Tự, nhưng chàng nghe rõ ràng tiếng hai hàm răng nàng va vào nhau côm cộp, nghe tiếng thân thể nàng run rẩy, thế là chàng chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy đi khỏi thảo liêu.

Chung Nhược Tự đang quấn chặt chiếc chăn quanh người nhưng vẫn vừa run vừa hỏi:

- Sương Bạch ca, trời lạnh thế này, huynh đi đâu vậy?

Nhậm Sương Bạch dừng chân, quay đầu lại, nói:

- Ta đi tìm ít củi về đốt lửa sưởi, trông nàng rét đến như vậy, nếu còn không đốt lửa e rằng nàng bị cảm lạnh mất.

Chung Nhược Tự cố làm ra vẻ khỏe khoắn, nói:

- Không, muội cũng chẳng lạnh lắm đâu, bên ngoài gió lạnh lắm, huynh đừng đi ra ngoài.

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Hai hàm răng đánh bò cạp rồi mà còn nói chẳng lạnh lắm, Nhược Tự, chút phong sương này chẳng làm gì được ta, ta không sao đâu, nàng cứ ngồi yên đó, ta đi một lát là trở về ngay.

Chẳng chờ Chung Nhược Tự nói thêm, Nhậm Sương Bạch nhanh chóng đi ra khỏi cửa, chỉ một thoáng sau Nhậm Sương Bạch quay vào thảo liêu với một bó củi lớn trên vai, mặt mày y phục cũng lấm lem bụi đất.

Đặt bó củi xuống đất, Nhậm Sương Bạch lấy mỗi lửa ra nhóm lửa, động tác chàng làm rất thuần thục, chỉ một thoáng sau củi đã bén lửa, từng lưởi từng lưởi lửa liếm vào củi khô, chẳng mấy chốc đã có một đồng lửa lớn cháy rừng rực giữa thảo liêu, gian thảo liêu cũng theo đó ấm áp hẳn lên.

Chung Nhược Tự vội vàng đứng dậy, lấy khăn tay lau các vết bẩn trên mặt trên cổ cho Nhậm Sương Bạch, vừa làm vừa xót xa nói:

- Coi huynh kìa, đi lượm củi lại để cho bẩn cả mặt mày thế này, nếu để người ngoài nhìn thấy, không khéo lại nói muội chỉ biết sai khiến đầy ải huynh ...

Nhậm Sương Bạch cầm một nhánh cây khêu cho đồng lửa cháy to hơn, ngọn lửa nhảy nhót làm gương mặt chàng lúc tối lúc sáng. Chỉ thấy chàng mỉm cười nói:

- Sai khiến thì sai khiến chứ có sao? Thiên hạ đâu có ai quy định chỉ có vợ phục vụ chồng còn chồng thì không cần phục vụ vợ? Phu thê ân ái mặn nồng mới là điều quan trọng nhất, đâu có phân biệt ai lớn ai nhỏ!

Chung Nhược Tự cảm thấy lòng ngọt ngào như uống mật, mặt cười tươi như hoa xuân, nói:

- Sương Bạch ca, từ giờ cho đến cuối đời huynh phải nhớ kỹ những lời này đó nghe, chứ đừng có bây giờ thì nói nghe hay ho vậy, qua vài năm nữa chán chê rồi lại lên mặt lão gia với muội!

Nhậm Sương Bạch cười cười nói:

- Nàng thấy ta có giống loại người như vậy không?

Chung Nhược Tự như chợt nhớ ra việc gì, vội hạ giọng nói:

- Sương Bạch ca, muội thấy chúng ta đốt lửa để sưởi ở đây, hình như không được hay cho lắm ...

Nhậm Sương Bạch thản nhiên như không nói:

- Nàng sợ ánh lửa truyền ra ngoài làm cho người ta để ý phải không?

Chung Nhược Tự gật đầu nói:

- Trời đã sắp tối rồi, chỗ có ánh lửa là chỗ dễ bị chú ý nhất.

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Đó chính là lý do vì sao ta không nổi lửa sớm hơn, nhưng giờ thì điều đó đã không còn quan trọng nữa, Nhược Tự, sức khỏe của nàng là điều cần nhất, ta không thể vì lo ngại chuyện này chuyện nọ mà để nàng phải chịu lạnh chịu rét. Việc bày ra trước mắt cần giải quyết phải giải quyết trước, việc chưa tới chờ nó tới rồi sẽ tính tiếp.

Chung Nhược Tự xuất thân nhìn ánh lửa bập bùng, giọng băng khuâng nói:

- Muội cảm thấy thật hạnh phúc ... Sương Bạch ca, nhưng huynh cũng đừng cứng chịu muội thái quá ...

Nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai Chung Nhược Tự, Nhậm Sương Bạch nói:

- Nhược Tự, nàng sinh ra là để cho ta cứng chịu, để cho ta quan tâm chăm sóc, nàng là của báu của ta, quãng đời còn lại của ta sẽ đặt hết lên một mình nàng ...

Chung Nhược Tự áp má vào ngực Nhậm Sương Bạch, giọng như đang nằm mộng, kêu lên:

- Sương Bạch ca ... Sương Bạch ca ...

Hai người im lặng ôm chặt nhau một lúc lâu, bỗng Nhậm Sương Bạch buông tay ra, lấy chiếc chăn da dê quấn chặt quanh người Chung Nhược Tự, hạ giọng thật thấp nói:

- Đến lúc nàng phải đi rồi!

Chung Nhược Tự ngẩn người, tròn mắt nhìn Nhậm Sương Bạch hỏi lại:

- Đi? Đi đâu?

Nhậm Sương Bạch nhìn vào ngọn lửa bập bùng trước mặt, giọng nghiêm lạnh nói:

- Đến chỗ huyết động phía sau, lúc ban ngày chẳng phải là đã nói rồi đó sao?

Song mục Chung Nhược Tự càng mở lớn hơn, giọng run run nói:

- Sương Bạch ca, huynh đã nghe thấy điều gì bất thường chẳng?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Có tiếng vó ngựa cùng tiếng người hỗn tạp vọng đến, nhưng còn cách đây rất xa đã dừng lại, đây là điềm không hay, Nhược Tự, để phòng bất trắc, nàng tránh đi một lát là hơn, nếu đây là sự phán đoán sai lầm của ta, ta sẽ ra đón nàng trở về.

Chung Nhược Tự ngưng mục nhìn Nhậm Sương Bạch, hai mắt nghe cay xè, gọi nho nhỏ:

- Sương Bạch ca ...

Nhậm Sương Bạch nghiêm giọng quát khẽ:

- Đi nhanh đi!

Chung Nhược Tự lắc mạnh đầu một cái, đứng thẳng người dậy, nói:

- Sương Bạch ca, chớ quên lời đã hứa với muội!

Nhậm Sương Bạch gật đầu buông gọn:

- Nhất định vậy!

Thế là Chung Nhược Tự không nể nang thêm nữa, cứ theo các bước đã định trước đó, nhanh chóng tiến đến phía sau thảo liêu, vạch bức vách cỏ để lộ một khoảng trống nhanh nhẹn chui ra.

Nhậm Sương Bạch bước tới bên bức vách, dùng tay khóa cho bức vách trở về nguyên trạng, sau đó quay về ngồi xếp bằng tròn bên đồng lửa, song mục chàng phản chiếu ánh lửa trông như hai mảng máu tươi đỏ rực.

Qua một lúc lâu, Nhậm Sương Bạch bắt đầu nghe có tiếng động rất nhẹ vang lên bên ngoài, tiếng y phục động gió, tiếng bước chân nhẹ nhàng và cả tiếng thở được cố làm cho nhẹ nhất có thể được.

Tiếp đó là tiếng trống vang lên.

Tiếng trống trầm trầm dùng đục và có tiết tấu rất nhịp nhàng, tiếng trống vang lên tạo thành một âm hưởng ma quái tà mị. Tiếng trống này không lạ gì đối với Nhậm Sương Bạch, cách đây ít lâu chàng đã được thưởng thức một lần, tiếng trống vang lên làm người ta không thể nào giữ bình tĩnh được, cứ muốn xung động, muốn gào thét, tiếng trống ẩn tàng máu tanh và chết chóc, tiếng trống đại diện cho sự tàn khốc, bạo lực và không hề biết khoan thứ. Giờ thì nó lại xuất hiện, chỉ trong chốc lát nữa đây sẽ diễn ra một trường mưa máu gió tanh, chắc chắn là như vậy, chỉ có điều kết cuộc sẽ ra sao thì chưa dám nói trước.

Chắc chẳng cần nói cũng biết "Thâu hồ cổ" Thi Tâm Ngán đang ở ngay bên ngoài thảo liêu.

Ngồi đối diện ngọn lửa, toàn thân Nhậm Sương Bạch bất động trông chẳng khác nào một thạch tượng. Nhậm Sương Bạch rất bình tĩnh, chàng biết, chẳng cần phải có bất kỳ phản ứng nào, chỉ chốc lát nữa đây, địch nhân cũng sẽ xuất hiện ngay trước mắt, chàng chỉ có một việc là chờ đợi mà thôi.

Tiếng trống im bật cũng đột ngột như khi nó xuất hiện.

Sau một thoáng tĩnh lặng tức thờ, tiếng y phục động gió lại vang lên, từ rất nhiều hướng tiến đến, nhanh chóng vây chặt thảo liêu. Chỉ trong nháy mắt, bảy tám bóng người đã phá tung mái, cửa và cả vách thảo liêu xông vào. Thảo liêu yếu ớt xiêu vẹo chẳng chịu đựng nổi trước sức lực của các cao thủ giang hồ, thoáng chốc tất cả đều bày ra trước gió lạnh.

Gió lạnh thổi mạnh, cỏ khô cây mục, những vật liệu dựng nên thảo liêu tung bay lả tả, đồng lửa chùng như cũng không chịu đựng nổi trước sức gió, ngọn lửa chao đảo lúc sáng lúc tối, than lửa bắn tung lên bị gió thổi văng đi mất dạng.

ánh lửa bị giảm đi quá nửa, nhưng những lưỡi lửa vẫn đang cố gắng bám vào thân củi, tỏa ánh sáng yếu ớt ra ngoài, ánh lửa hắt lên tám bóng người đứng vây quanh Nhậm Sương Bạch, trông tên nào tên nấy chẳng khác chi hung thần ác sát, ánh lửa lúc sáng lúc tối làm cho gương mặt chúng cũng khi

tỏ khi mờ, đúng là đám quỷ sứ của âm ty đang chực chờ cấu xé nạn nhân của chúng!

Dẫn đầu toán người là một nhân vật đầu tóc bạc trắng, gương mặt lạnh lùng khắc khổ, chính là đương kim đại đương gia của Quỷ Mã bang, "Bạch phát" Chương Cư Nhân; đứng ngay bên cạnh y là một tráng hán vai hùm lưng gấu, đầu to như chiếc đấu, chính là nhị đương gia "Long giáp" Đinh Nhất Đỉnh; người đứng quay lưng ra cửa có đôi chân mày rậm, mắt to lồ lộ như mắt cá vàng, chính là người mới được chiêu mộ vào thay chỗ của Chung Khử Tâm, tam đương gia "Xà quân tử" Nghiêm Thâm; hai người từ trên mái thảo liêu nhảy xuống, một người da đầu không một cọng tóc nhưng lại chần chịt vết sẹo, thân hình rắn chắc như một thạch trụ, chính là tứ đương gia "Đại hưởng tiên" Bao Diên Thọ, người còn lại gương mặt hẹp dài, hai gò má nhô cao, chính là ngũ đương gia "Cô lang" Viên Tử Phàm; người đứng hơi xéo về phía sau thảo liêu, dáng tuấn tú phi phàm, trông chẳng khác nào lâm phong ngọc thụ, chính là kẻ ngày thương đêm nhớ, đeo đuổi Chung Nhược Tự không thôi, lục đương gia "Tiểu chuyên chu" Bùi Cẩn!

Thi Tâm Ngán vẫn với bộ y phục đen ngòm, cộng thêm với nước da đen cháy càng khiến y trông như một cây cột nhà cháy, đứng chếch về bên trái; đứng kề vai với Thi Tâm Ngán là một hán tử có vầng trán đặc biệt rộng, nhưng song mục thì lơ lơ như mắt cá chết, hai tay chống ngang hông trông như hai chiếc quạt giấy mở lớn hết cỡ, chẳng cần phải nghĩ ngợi lâu, người này chính là đồng bọn của Thi Tâm Ngán, Hùng Tuấn chứ chẳng còn ai vào đây nữa!

Quỷ Mã bang đón tiếp Nhậm Sương Bạch kẻ ra cũng khá long trọng, cả sáu vị đương gia đồng loạt xuất trận, không thiếu một ai, thậm chí còn mời thêm cả hai tên sát thủ chuyên nghiệp của Thiên Hạt hội đến từ quan ngoại, thậm chí cả cấp đại đầu mục cũng không đủ tư cách để tham dự.

Nhậm Sương Bạch vẫn xếp bằng ngời bất động, song mục chàng chuyển động vòng quanh khắp trong thảo liêu, tựa như đang "quan sát" từng người một trong số tám địch nhân.

Thi Tâm Ngán cất giọng cười âm âm, nói:

- Đúng là oan gia hẹp lộ, Nhậm Sương Bạch, ngay từ khi vừa phát hiện Chung cô nương mất tích, ta đã đoán chắc chính là ngươi chứ không còn ai khác nữa!

Quay đầu về phía Thi Tâm Ngán, Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Không sai, nhưng chúng ta gặp nhau ở đây không có nghĩa đó là một cơ hội tốt cho các ngươi!

Thi Tâm Ngán không hề động đến thất tình lục dục, cười nhẹ nói:

- Cái đó còn phải coi biểu hiện của mỗi bên, Nhậm Sương Bạch, người đã từng gặp may một lần, ta không tin lần này người cũng có được cái may mắn của lần trước!

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

- Ta biết, lần này không chỉ có một mình người, để ta xem thử, ừm ... có tám người cả thấy.

Thi Tâm Ngán chẳng cảm thấy ngạc nhiên chút nào, nói:

- Lẽ ra người phải cảm kích mới phải, mọi người đã rất trọng thị người!

Nhậm Sương Bạch cười cười đưa mắt nhìn quanh, nói:

- Chắc là sáu vị đương gia, cũ có mới có, của Quỷ Mã bang cũng đều tề tựu đông đủ cả chứ?

"Bạch phát" Chương Cư Nhân hừ lạnh lên tiếng, nói:

- Đừng nói những lời vô ích nữa, Nhậm Sương Bạch, người đem con tiện nhân Chung Nhược Tự giấu vào đâu rồi?

Bùi Cẩn nghe lời của Chương Cư Nhân hơi nghịch tai, vội lên tiếng bày tỏ sự bất mãn, nói:

- Đại đương gia, lời lẽ dùng để gọi Chung cô nương không nên quá khó nghe như vậy ...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười đưa mắt nhìn về phía Bùi Cẩn, hỏi:

- Vị đây chắc là Bùi lục đương gia? Người nói đúng lắm, Chung cô nương ngôn hành đoan trang mực thước, lại còn là bào muội của Chung Khử Tâm, một huynh đệ của các người ngày trước, sao lại có thể gọi nàng bằng hai tiếng "tiện nhân"?

Bùi Cẩn tỏ ra rất kềm chế, nói:

- Nhậm Sương Bạch, ta và người không đứng cùng chiến tuyến, người không cần lôi kéo ta vào lập luận của người, nhưng có điều ta mong người nói thực, Chung cô nương hiện đang ở đâu?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Thật lỗi quá, nhưng tại hạ không thể nói được!

Bùi Cẩn nghiêng chặt răng, nhẩn nhẩn nói:

- Không phải chính người cứu nàng ra đó sao? Không lẽ trên đường đi hai người không đi cùng sao?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, nói:

- Điều này tại hạ cũng không thể nói được!

Chương Cư Nhân phần nộ gầm lên:

- Nhậm Sương Bạch! Người biết điều thì mau giao Chung Nhược Tự ra đây, có thể ta niệm tình cho người được chết toàn thân, bằng không, người sẽ được chết một cái chết thê thảm nhất, chết mà không có đất chôn thân!

Nhậm Sương Bạch vẫn mỉm cười nói:

- Nói nghe rất lưu loát, Chương đại đương gia, chắc ngày thường người quen nói những lời như vậy?

Song mục Chương Cư Nhân lộ hung quang, nghiêng răng quát:

- Người sắp chết đến nơi mà còn ở đó khoa môi múa mép! Người tưởng bọn ta không trị được người sao?

Bùi Cẩn cũng tiếp lời, nói:

- Nhậm Sương Bạch, Chung Nhược Tự quan trọng đối với bốn bang như thế nào người đã biết rất rõ, nếu người chẳng chịu giao người, bọn ta thế chẳng bao giờ buông tay. Chỉ cần người giao trả nàng, những thứ khác đều dễ dàng thỏa thuận.

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Liên quan đến việc này, chỉ sợ rằng chẳng còn gì để mà thỏa thuận nữa.

Trên gương mặt tuấn tú của Bùi Cẩn thể hiện một sự cuồng nộ khủng khiếp, y nghiêng chặt hai hàm răng rít lên:

- Lần thứ nhất người chen ngang phá đám, làm hỏng việc của bốn bang; lần này cũng lại chính người cả gan thâm nhập vào cấm địa của bốn bang cướp Chung Nhược Tự, đã vậy người còn giết chết một thuộc hạ cấp đại đầu mục của bốn bang. Nhậm Sương Bạch! Người năm lần bảy lượt phá rối xâm phạm bốn bang, người tưởng Quỷ Mã bang đều là hạng nhược phu dễ ăn hiếp sao?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Bùi lục đương gia, những lời của người nghe ra rất kiên cường, lý luận không thông. Nếu Thi Tâm Ngán không nhận mệnh của quý bang đến tàn sát Chung gia huynh muội thì tại hạ làm gì mà xen vào? Quý bang không bắt cóc Chung cô nương thì tại hạ cũng đâu việc gì phải mạo hiểm giải cứu nàng. Hành động của quý bang là nhân, hành động của tại hạ chỉ là quả, nếu có

trách phải trách kẻ gieo nhân, sao lại trách người gặt quả? Người nói như vậy chẳng phải là quá độc đoán, thiếu công đạo sao?

Gã đại hán vai hùm lưng gấu, nhị đương gia Đinh Nhất Đỉnh cất giọng kẻ cả nói:

- Này, Nhậm Sương Bạch, huynh đệ ta xưa nay chưa từng nghe nói Chung Khử Tâm có một bằng hữu như ngươi, người thật ra là con rùa đen rụt cổ từ lỗ nẻ nào chui lên? Giữa các ngươi có mối giao tình thâm trọng gì mà ngươi lại diễn tuồng hiền tôn hiếu tử ở đây chứ?

Nhậm Sương Bạch nghiêm mặt, giọng lạnh lùng nói:

- Vậy không lẽ Chung gia huynh muội kết giao cùng ai, có mối quan hệ với ai đều phải đi báo cáo với người chăng? Ta thấy không nhất thiết phải như vậy! Còn giữa ta và Chung gia huynh muội có mối quan hệ gì càng chẳng liên quan gì đến ngươi. Người chỉ cần biết một điều thôi, vì Chung gia huynh muội ta dù có phải mất mạng cũng không hề hối tiếc!

Đinh Nhất Đỉnh cất tiếng cười quái dị, nói:

- Mẹ nó, xem ra ngươi cũng có khí phách của một anh hùng hảo hán lắm. Hừ, không cho ngươi thấy chút lợi hại thì ngươi chưa biết sợ mà!

Gương mặt Thi Tâm Ngấn chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào, nói:

- Nhị đương gia, tên Nhậm Sương Bạch này là một điển hình của hạng người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, với hấn ngoài võ công ra nói gì cũng vô dụng mà thôi!

Đinh Nhất Đỉnh lớn tiếng nói:

- Vậy thì còn chờ gì nữa? Lão đại, hạ lệnh động thủ!

Chương Cư Nhân nghiêng răng găm lên:

- Nhậm Sương Bạch, hỏi ngươi câu cuối cùng, có giao người hay không?

Nhậm Sương Bạch vẫn thản nhiên nói:

- Người đã biết câu trả lời của ta rồi đó, Chương đại đương gia!

Mái tóc trắng như một mớ tơ bạc của Chương Cư Nhân dựng đứng cả dậy, một tay y giơ lên cao phát mạnh xuống, miệng quát:

- Sát!

"Long giáp" Đinh Nhất Đỉnh là người đầu tiên hưởng ứng, một chiếc tề mi côn đã như cuồng phong nhằm ngang vai Nhậm Sương Bạch quét ngang một thế, ngay khi thế công thứ nhất của Đinh Nhất Đỉnh phát động thì tam đương gia "Xà quân tử" Nghiêm Thâm cũng nhẹ nhàng lướt tới, một sợi xà đầu tiên

đen trui trui từ giữa ngực kích ra, hai món binh khí mang theo kinh phong bão vũ âm âm kích tới, nháy mắt đã đến đích.

Đương nhiên Nhậm Sương Bạch không để cho binh khí của đối phương chạm vào người, thân hình chàng đang ngồi dưới đất đột ngột đứng phắt dậy, gần như đồng thời, ngân quang bùng lên, thân đao hợp nhất, làn quang ảnh lập tức hóa thành một quang trụ, quang trụ uốn lượn vươn dài thu ngắn, trông chẳng khác nào con quang long đang uốn mình hý thủy. Không sai, Nhậm Sương Bạch vừa xuất thủ đã dùng ngay đến chiêu thứ ba trong đao pháp "Kiếp hình tứ thuật", "Huỳnh tuyến linh quang"!

Nhị đương gia của Quỷ Mã bang tuy hiệu xưng là "Long giáp", nhưng cũng chẳng dám lấy da thịt rắn chắc của mình để đón lấy đao phong đang xoay tròn với một tốc độ kinh hồn như vậy. Tề mi côn của y vận hết sức bình sinh rung lên kích vào thân quang trụ, đồng thời co người lùi lại, nhưng đã quá muộn, bàn chân bỏ ra phía sau chưa kịp chạm xuống đất thì chiếc thủ cấp đã bay vọt lên không, phá thủng mái thảo liêu, biến mất trong bóng đêm!

Nghiêm Thâm nhanh chân hơn, ngã nhào xuống đất, thân hình vừa lăn vừa bò tránh né, kể ra thì công phu đào tẩu của y chẳng đến nỗi nào, trên lưng chỉ bị trúng một đao rạch thành một đường dài chừng hơn thước mà thôi!

Tứ đương gia "Đại hưởng tiên" Bao Diên Thọ gào lên như con mãnh thú trúng thương, nhảy một bước tới trước, sợi trường tiên bằng da bò to bằng cánh tay trẻ con trong tay y cũng theo đó cuộn cuộn kích ra đánh vào không khí nghe bôm bốp. Sợi trường tiên như từng đợt từng đợt sóng liên miên bất tuyệt nhằm vào quang trụ mà công, nhưng khi trường tiên chạm vào quang trụ chỉ thấy vụn da tung bay tứ tán rồi biến mất, còn Bao Diên Thọ thì nhảy lưng tung tay chân vung vút phá vách thảo liêu lui ra ngoài, nhìn kỹ lại thì ngực y đã tách thành hai nửa, chỗ khe hở giữa hai nửa ngực máu tươi bắn ra như suối!

Ngũ đương gia "Cô lang" Viên Tử Phàm đến lúc này định thoái hậu cũng không còn kịp nữa, đành phải bậm gan, nhảy lên không trung, đôi lang nha trảo tung hoành ngang dọc, lớp đón đỡ lớp tấn công, chiêu thức xuất thủ như điện.

Quang trụ bỗng hạ xuống trải rộng ra, trông hệt như mặt nước hồ đêm thu chở đầy ánh trăng, đến khi làn quang ảnh tụ lại thành quang trụ thì cả người và đôi lang nha trảo của Viên Tử Phàm đã bị cuốn vào trong quang trụ, một tiếng rú thảm cực ngắn vang lên, tiếp đó thân hình Viên Tử Phàm hệt như bị phân thây, đồng thời ném ngược trở ra, máu thịt vung vãi tung bay khắp tứ phía.

Cuộc chiến vừa mới khai diễn, sáu vị đương gia của Quỷ Mã bang đã có ba chết một trọng thương, mà có phải lâu la gì cho cam, bất quá chỉ một vài lần hít vào thở ra cục diện đã biến đổi đến nỗi, có giàu trí tưởng tượng đến mấy cũng khó mà hình dung nổi! Chỉ trong một thoáng như vậy, ba sinh mệnh được nuôi dưỡng trong mấy chục năm qua, ba sinh mệnh ngày thường hô phong hoán vũ, bỗng chốc đã hóa thành hư vô, hóa thành một ngọn gió, một làn khói tan loãng trong không gian.

Chương Cư Nhân nắm chặt thanh cương đao sống lưng răng cưa của y, người như bị ma ám đứng chết cứng tại chỗ, y thật không dám tin vào những gì diễn ra trước mắt, không dám tin vào mắt mình nữa, đây mà là đao pháp, là võ công sao? Làm gì có thứ đao pháp nào mà chỉ thấy hàn quang chớp lên một cái đã phân định sinh tử tồn vong?

Dựa lưng sát vào vách thảo liêu, sắc diện Bùi Cẩn xám xanh nhợt nhạt, thanh trường kiếm trong tay y không ngớt run rẩy, khoảng thời gian song phương giao thủ tuy thật ngắn ngủi nhưng đã làm tâm thần y chấn động, chao đảo kịch liệt, nhưng có lẽ điều làm cho y không thể nào giữ được bình tĩnh là niềm hy vọng vốn vừa mới nhen nhóm lên khi cả bọn vây chặt được Nhậm Sương Bạch giờ bỗng hóa thành bọt nước, hóa thành một làn khói. Thân thủ của đối phương quá sức cao siêu, cao siêu đến độ gần như là ma thuật chứ không còn là bản lãnh võ công nữa, muốn đoạt lại người từ trong tay đối phương có khác nào tìm đường lên trời?

Người vẫn còn giữ được bình tĩnh một cách tương đối chính là Thi Tâm Ngán, bản lãnh của Nhậm Sương Bạch y đã được lãnh giáo, nhưng lúc này y cũng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, gai ốc nổi khắp người, nhưng ít ra thì ngoài mặt y vẫn giữ được vẻ lạnh lùng vốn có của mình.

Hùng Tuấn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, giọng lạc hẳn đi, nói:

- Trời đất! Dụng đao có thể dụng đến nước tà môn thế này, đó có còn là một thanh đao nữa hay không?

Chương Cư Nhân đến giờ mới lấy lại được hồn vía, rùng mình một cái, không tự chủ được thoái hậu một bước lớn, giọng run run nói:

- Lão lục, người thấy ... nên làm thế nào?

Bùi Cẩn ho khan một tiếng, giọng như tiếng rên nói:

- Việc đến thế này còn "thế nào" được nữa? Không lẽ để cho huynh đệ chết oan như vậy sao?

Chương Cư Nhân cất tiếng cười, tiếng cười nghe chẳng khác nào tiếng khóc, nói:

- ý của ngươi là chúng ta quyết chiến đến cùng?

Bùi Cán hít mạnh một hơi khí lạnh vào người, giọng cứng cỏi hơn chút ít, nói:

- Đại đương gia, đầu có thể rơi nhưng chí thì không thể nhụt, nếu không thì tháo bỏ chiêu bài, đừng mở bang lập hội nữa!

Nghiến chặt răng, Chương Cư Nhân đưa mắt nhìn Thi Tâm Ngấn nói:

- Thi huynh, việc đã đến lúc cần kíp nhất, xin Thi huynh hết lòng tương trợ.

Thi Tâm Ngấn gật đầu, chậm rãi nói:

- Yên tâm đi, đại đương gia, hiện thời chúng ta là người ngồi cùng thuyền, như có một sợi dây buộc chặt chúng ta lại với nhau, chẳng ai chạy đi đâu được mà lo!

Hiện tại, Nhậm Sương Bạch đang đứng bất động trong một góc của thảo liêu, miến đao mềm mại rũ xuống một bên người, gương mặt chàng trầm nghị như thạch tượng, song mục sâu thẳm trống rỗng, chẳng nóng lòng cũng không xúc động, chừng như những việc cần làm chẳng còn gì để lo lắng nữa, chỉ cần chờ nó đến là giải quyết nữa mà thôi.

Chương Cư Nhân cố trấn tĩnh tinh thần lại, nhưng thần thái vẫn không được tự nhiên cho lắm, nói:

- Ngươi khá lắm, Nhậm Sương Bạch. Nhưng ta cũng nói để ngươi biết, huyết trái huyết hoàn, Quỷ Mã bang cùng ngươi thề chẳng đội chung trời!

Nhậm Sương Bạch trầm tĩnh đáp:

- Đây là điều có thể dự đoán trước được, đại đương gia!

Giơ thanh cương đao lên phía trước, dưới ánh hàn quang lung linh của thân đao, Chương Cư Nhân chậm chậm tiến tới phía trước, chậm rãi nói:

- Ngươi có bản lĩnh của ngươi, ta cũng có tuyệt kỹ của ta, Nhậm Sương Bạch, thiên hạ chẳng có điều gì là mười phần chắc ăn cả mười!

Nhậm Sương Bạch hơi mỉm cười thản nhiên nói:

- Xin cứ thi triển tuyệt kỹ của ngươi, đại đương gia, tại hạ đang chờ được thưởng thức.

Thế là Thi Tâm Ngấn cũng nhẹ nhàng di chuyển, Hùng Tuấn di chuyển sang một góc đối diện, hai người đứng thành một góc đặc dị chờ giáp công Nhậm Sương Bạch!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>